

LBRIS

We know
books

LAURA KNEIDL

Nu mi-e frică...

Traducere din limba germană

LAURA GODINA

Capitolul 1

Nu îmi este frică.

Frica nu există.

Aceste cuvinte îmi reveneau mereu în minte, în speranța că într-o zi creierul meu ar uita acest sentiment absurd. Însă acea zi nu era astăzi.

Mi-am șters palmele umede pe blugi, inspirând și expirând. Aerul din bibliotecă era uscat și rece din cauza aerului condiționat. Mirosea a praf și a clei, folosit cu siguranță la lipirea cotoarelor deteriorate ale cărților.

– Ce pot face pentru dumneavoastră?

Am clipit în timp ce făceam un pas înainte, cu genunchii tremurându-mi. Bibliotecarul, aflat în spatele mesei, cu părul de culoare închisă și cu o umbră de barbă în jurul maxilarului, de parcă în această dimineață nu mai avusese timp să se bărbierească, încă îmi aștepta răspunsul. Avea degetele groase, cu unghii roase, și purta o verighetă aurită. Îmi zâmbea.

Nu i-am întors zâmbetul, lăsând intenționat o șuviță din părul meu șaten să îmi cadă pe față. În mâna dreaptă simțeam o furnicătură ce anunța un atac de panică. Aceste stări nu apăreau, în mod normal, în situații obișnuite din viața de zi cu zi, însă pesemne că mediul nou mi le provoca. Am înghițit cu greu, fiind pe punctul de a răspunde, însă nu puteam da glas cuvintelor pe care mi le alesesem cu atâta grijă de dimineață. Neajutorată, am arătat spre tabla fixată lângă masă:

Bibliotecarul mă examinează cu atenție, în timp ce eu blestemam semestrul care începea oficial într-o săptămână. În acel moment, mi-aș fi dorit foarte mult prezența celorlalți studenți. De fapt, nu iubeam foarte mult aglomerările urbane. De obicei le evitam. Îmi plăcea să fiu mai degrabă o persoană printre multe altele, decât în centrul atenției. Cu excepția câtorva vizitatori, biblioteca era goală, iar eu, singura persoană de la biroul de informații, așa că privirea bibliotecarului era îndreptată numai asupra mea.

– Doriți să vă depuneți cererea pentru postul de asistent?

– Da!

Vocea îmi devenise un șoptit răgușit.

Bibliotecarul își ridică sprâncenele deasupra ochelarilor. Cu noșteam această expresie, o văzusem pe chipul a sute de oameni.

Toți mă considerau cam sărită de pe fix sau timidă patologic. Nu eram nici una, nici alta, însă îmi făcea plăcere ca toți să creadă asta. Era mult mai bine când nu se știa adevărul.

– Studiați aici? Întrebă curios bibliotecarul.

Am dat din cap că da.

Bibliotecarul se uită în calculator.

– Și cum vă numiți?

Numele meu.

Îmi știam numele.

Trebuia doar să-l pronunț.

– Sage Derting.

Bibliotecarul introduse numele în sistem.

– L-am găsit. Bărbatul își încreți fruntea. Nu ați introdus nicio adresă. Să consider că nu mai locuiți în Maine?

Am scuturat din cap. Amintirea că eram atât de departe de Maine îmi mai domoli starea de panică.

Scopul călătoriei mele fusese să mă eliberez de evenimentele din trecut și asta îmi reușise până acum. Luni întregi arsesem de dorința de a evada, făcând tot ce îmi stătuse în putere ca să adun cu

greu ultimul bănuț pentru a-mi ușura venirea. Pe drumul lung de aproape trei mii de kilometri, benzina, gustările, o noapte într-un motel, o anvelopă dezumflată și un schimb de ulei mă costaseră aproape tot ce mai era în cont. Aveam nevoie urgentă de acest loc de muncă. Pe unde mai căutasem săptămânile trecute, fusesem refuzată, de aceea nu puteam lăsa să-mi scape și această șansă.

Am tușit ușor.

– Sunt în căutarea unei locuințe, am spus. Nu a fost dificil să găsesc această minciună, iar bibliotecarul nu mi-a mai pus alte întrebări.

Acesta căută sub teighea, scoase un formular și mi-l împinse pe deasupra mesei.

– Ați ajuns cu întârziere, spuse el, însă nu ne-am decis pe cine să alegem. Mergeți tot înainte până la culoarul G, apoi o luați la stânga. Mai este o jumătate de oră până închidem.

Îmi întinse apoi un pix pe care era inscripționată sigla universității.

Am privit pixul și am încercat să-mi dau seama cât de mult ni s-ar fi apropiat degetele dacă l-aș fi luat. Cincisprezece centimetri. Nu ar fi fost o atingere directă, dar, în orice caz, am fi fost foarte aproape.

– Am ceva de scris la mine, am răspuns, luând formularul și părăsind în grabă locul.

Nu mai simțeam atât de puternic furnicătura din mână în timp ce mă îndreptam pe culoarul care ducea spre locurile de lectură aflate în partea din spate a bibliotecii. Câțiva studenți sosiți mai devreme se plimbau printre imensele dulapuri din lemn. Îi observam pe fiecare în parte, însă acordam o mai mare atenție bărbaților decât femeilor. Toți erau cufundați în lectură sau cu nasul în laptopuri, încât nici nu mi-au observat prezența. Am luat-o la stânga pe culoarul G, descoperind mai multe mese din același lemn de culoare închisă ca rafturile de cărți. La un capăt al încăperii stăteau fața în față doi tipi. Unul, așezat cu spatele la mine și aplecat asupra cărții sale, își plimba resemnat degetele prin păr, de parcă nu ar fi înțeles niciun cuvânt din ce citea. Celălalt, pierdut în gânduri, își rodea creionul, și cu degetele celeilalte mâini bătea nervos pe

suprafața mesei. O parte din mine remarcă înfățișarea lui perfectă. Avea o piele de culoare mai închisă, părul negru ca pana corbului, iar bicepșii care i se profilau sub tricou arătau că nu își petrecea timpul numai în bibliotecă. Totuși, cealaltă parte din mine, împotriva oricărei logici, mă conduse în partea opusă a culoarului. M-am așezat acolo, pe un loc liber, lângă o fată.

Aceasta ridică privirea din carte și își încreți fruntea.

– Da? întrebă ea sceptic.

– Bună, am zâmbit. Ai putea să-mi împrumuți ceva de scris?

– Bineînțeles.

Căută în rucsac și îmi întinse un pix care arăta precum cel pe care bibliotecarul mi-l oferise mai înainte. L-am luat fără a ezita.

– Mulțumesc!

– Vrei să te înscrii pentru postul de asistent? întrebă fata, arătând spre formularul din fața mea.

Ceea ce mi-a atras atenția în acel moment erau brățărilor de piele de la încheietura mâinii ei, o împletitură din pietricele și elemente aurii care împrumutau șnururilor maronii o tentă de eleganță și feminitate.

Am încuviințat.

– Te-ai înscris și tu pentru postul de asistent?

– Nu, nu este pentru mine să pierd timpul într-o pivniță prăfuită. Am fost deja acceptată la cafeneaua din partea de sud a campusului. Le Petit. Pronunță acest cuvânt cu un puternic accent francezesc. Îl cunoști?

– Da, am trecut pe lângă el.

Fusesem deja în micul local după ce descoperisem la avizier un anunț pentru un loc de muncă. Intenționasem să încerc să obțin un post acolo, însă am renunțat imediat. Mesele din interiorul sălii erau atât de apropiate unele de altele, încât era imposibil să te miști fără a atinge clienții. Și apoi, localul era de necuprins cu privirea, iar proprietarul, cu umerii lași și privirea lui rece, îmi provoca frică.

– Mă numesc April, se prezentă fata.

Părul blond îi cădea lin în valuri peste umeri, scoțând în evidență fața ei trasă. Mi-am dat seama că era prima persoană de aceeași vârstă cu care schimbasem câteva vorbe de la sosirea mea în Melview.

– Eu sunt Sage.

– Îmi pare bine de cunoștință. April își puse carnetul de însemnări în cartea pe care apoi o închise. Studiezi în primul semestru?

Am încuviințat.

– Și tu?

– Da. M-am mutat aici de două săptămâni și lucrez intens pentru cursurile pregătitoare. Nu ajunge că suntem chinuți cu învățatul în timpul semestrului? spuse ea suspinând.

Am râs, plină de înțelegere.

– Din ce zonă ești?

– Brinson, răspuse April, un mic oraș la câteva sute de kilometri de aici.

Melview se situa în apropierea Lacului Tahoe, care era înconjurat de numeroase rezervații naturale, fiind despărțit de oraș și de universitate prin câteva păduri.

– Ești din zonă? continuă ea.

– Nu, sunt din Maine, am răspuns scuturând din cap.

– Uau, ești destul de departe de casă!

Am ridicat din umeri, aruncându-mi apoi privirea peste formularul de înscriere. Dacă ar fi fost după mine, ar fi putut să fie și mai mare distanța. Ceea ce era bineînțeles o nebunie. Cinci mii de kilometri erau mai mult decât suficient, cu toate acestea îmi plăcea ideea existenței unui ocean între mine și trecutul meu.

– De fapt, am vrut să merg în vestul Statelor Unite ale Americii, am răspuns evaziv.

– Și de ce nu în California?

– Universitatea din California m-a respins.

– Îmi pare rău să aud asta, însă dacă nu ai fi fost acum aici, nu ne-am fi cunoscut, așa că nu există niciun motiv să fii tristă. April îmi rânji, când deodată telefonul mobil aflat lângă ea pe masă începu să vibreze. Râsul îi dispăru de pe față, iar la citirea mesajului scoase un suspin. Trebuie să merg după fratele meu. Poate că ar fi momentul să-și ia carnetul de conducere. Își adună toate materialele și le îndesă în rucsacul ei negru. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Sage. Poți să-mi dai numărul tău de mobil?

— Cu plăcere!

Am făcut schimb de numere de telefon și mi-a urât succes cu postul.

M-am uitat în urma ei până când a dispărut în spatele următorului raft, asigurându-mă dintr-o privire laterală, înainte să încep să completez formularul de înscriere, că băieții erau încă adânciți în activitatea lor.

Cu cinci minute înainte de ora închiderii bibliotecii, mi-am depus cererea pentru post. Am pus formularul pe masă, pentru a evita orice atingere cu bibliotecarul. Acesta studie foaia, aprobă mulțumit și mă anunță că mă va contacta în zilele următoare. Am afișat un zâmbet cât am putut de natural și am părăsit clădirea veche.

La origine, Universitatea din Melview fusese o școală particulară, biblioteca fiind considerată centrul instituției, așa cum reieșea de pe pagina de Internet. Abia în anii '50, școala fusese renovată și transformată și, de atunci, campusul se extinsese în permanență, ceea ce condusese la un amestec arhitectonic interesant. Câțiva directori intenționaseră să păstreze stilul vechi, care aducea aminte de Harvard și de celelalte universități de top. Alții, din contră, se axaseră pe modernizare, astfel încât existau nu numai clădiri din piatră, ci și construcții noi cu ziduri drepte, multă sticlă și metal.

Îmi plăcea această îmbinare de vechi și de nou și, în timp ce părăseam campusul încă gol, îndreptându-mă spre parcare, m-am întors încă o dată să privesc biblioteca. Soarele aproape că apusese, însă noaptea în Nevada erau în această perioadă a anului foarte blânde. În Maine, termometrul arăta rar treizeci de grade, iar eu aveam mai multe pulovere și gece decât aș fi avut vreodată nevoie aici. Ce-i drept, îmi lipseau banii necesari pentru a-mi reînnoi garderoba. Aveam nevoie urgent de postul de la bibliotecă. Și, făcând abstracție de garderobă, fără bani, studiile mele s-ar fi încheiat în scurt timp. Abia îmi puteam permite să urmez cursurile unei universități, după ce toate bursele îmi fuseseră refuzate, neputându-mă baza nici pe sprijinul familiei. Probabil că mi-ar fi dat banii necesari, dacă aș fi cerut, însă nu aș fi făcut asta. Împrumutând bani, aș fi avut obligații pe care nu aș fi vrut să și le asume

familia mea. Și, din această cauză, decât să mă întorc în Maine, mai degrabă aș fi locuit sub un pod.

Am ajuns la locul unde era parcată vechea mea camionetă Volkswagen, pe care de trei luni o puteam numi proprietatea mea. Lacul roșu era zgâriat și avea pete de rugină, motorul scotea zgomote cludate, iar tapițeria era roasă. Pentru oricine altcineva, mașina era un hârb. Însă eu o iubeam. Nu aveam habar de mecanică sau de altceva asemănător, însă Volkswagenul îmi redase libertatea și, în afară de asta, îmi oferise un acoperiș deasupra capului timp de o săptămână.

Am împins ușa glisantă și m-am urcat în mașină. Am deschis imediat cele trei lanterne pe care le fixasem de plafon cu șnururi, bandă adezivă și sârme. Acestea luminau interiorul mașinii care adăpostea în acest moment întreaga mea viață. Într-o parte se afla sacul meu de dormit, sub care puseseam o saltea, pentru ca tabla să nu fie atât de rigidă. Aveam doar o pernă și o pătură confecționată din petice de culoare roz și violet, pe care răposata mea bunică mi-o cususe la naștere. Nu era prea mare și era destul de decolorată, cu fire deșirate și cu găurele. Însă nu mă lăsa inima să o arunc, fiindcă era cel mai valoros bun al meu. Această pătură mă ducea cu gândul la o perioadă când totul părea în ordine și, dacă trăgeam adânc aer în piept, îmi dădeam câteodată seama că încă are mirosul casei bunicii mele, al fursecurilor, al plantelor medicinale și al siguranței. În cealaltă parte a mașinii, lângă patul meu provizoriu, se găseau două grămezi de cutii cu haine. Câteva cutii din plastic, în care păstram accesorii create de mine și pe care le vindeam pe platforma de Internet Etsy, ocupau restul spațiului.

M-am așezat pe sacul de dormit, m-am înfilit în pătură și am citit mesajul pe care mi-l trimisese mama în urmă cu o oră:

*Am încercat să te sun, însă nu am reușit să te găsec.
Trebuie să merg acum la serviciu. Poate încerc în pauză să dau
de tine, în cazul în care nu se face prea târziu. Te iubesc!
Mama.*

Am citit mesajul încă o dată, în speranța că vorbele ei vor declanșa ceva în mine. Nostalgie. Dor de casă și de locul natal. Însă nu era nimic din toate acestea, doar amintiri pe care voiam să le uit. Am înghițit cu greu și, pentru a nu trezi niciun sentiment de suspiciune, i-am trimis mamei un mesaj în care îi uram o noapte liniștită în spital. Nu bănuia cum se desfășurau lucrurile pe aici.

Înainte să mă pierd în gânduri negative, am tras una dintre cutiile cu accesorii, în care păstram lanțurile deja începute, și m-am apucat de treabă.

De la vârsta de 15 ani am început să creez brățări, lanțuri și cercei, ceea ce trebuia să fie la început numai o eliberare de gânduri. Să înșir coliere și să lipesc cercei m-a ajutat să nu mă mai gândesc la situația mea, dar, între timp, munca artizanală devenise o evadare din cotidian. Toată lumea era a mea când stăteam în camionetă, învelită în pătură și cu perlele în jurul meu. Pentru un moment, realitatea părea că dispare și pot visa la o viață în care frica nu există. Cu cât confecționam mai multe accesorii, cu atât mă apropiam mai mult de această realitate.

Prietena mea Megan fusese cea care m-a determinat să vând pe Internet colierele și cerceii. Nu mi-am făcut la început prea mari speranțe, dar, spre surprinderea mea, au existat mai multe persoane interesate de ele. Nu câștigasem o avere din asta, însă fără aurul și argintul fals și bentițele din piele nu mi-aș fi putut permite evadarea din Maine.

De fapt, nu trebuia să fiu aici. Numai studenții care locuiau în cămine aveau voie să intre în locuințe fără însoțitor. Dar nu aveam de ales atunci când voiam să fac un duș.

Am așteptat momentul prânzului, observând fetele din cămine îndreptându-se spre cantină. Am pândit în fața ușii, lăsând impresia că aș fi fost ocupată cu telefonul mobil, până când două fete au părăsit clădirea. Erau atât de adâncite în conversație, că nu m-au remarcat. Nu am ezitat și, înainte ca ușa să se închidă din nou, m-am furișat înăuntru, îndreptându-mi umerii și străduindu-mă să adopt o atitudine cât mai sigură.

Coridoarele goale de la începutul semestrului, cufundate într-o liniște fantomatică, vor aparține în curând trecutului. Pe alocuri răzbăteau zgomote din încăperi. Cu un prosop la subraț, am urcat scările. Fiecare etaj avea câte un duș comun, însă după cum observasem cu câteva zile înainte, la primul etaj fuseseră montate dușuri noi, iar eu voiam să-mi permit acest lux. Puteam să văd de pe scări tablita cu inscripția *Baie*, așa că am grăbit pașii.

Dintr-odată se deschise o ușă. Am tresărit, dar am mers mai departe pentru a nu atrage atenția. Însă nu m-am așteptat ca un bărbat să iasă din cameră.

Am încremenit. Individul care stătea acum în fața mea îmi părea personificarea întregii mele frici. Era înalt, în comparație cu statura mea de un metru și șaiszeci și cinci de centimetri. Un tatuaj i se zărea pe tot brațul drept, iar pe degetul arătător mi se părea, de asemenea, că zăresc o umbră. Aceasta îmi distrase atenția de la mâinile lui, mâini libere cu care în orice moment m-ar fi putut prinde și lipi de perete. Dintr-odată mi se făcuse atât de frig, de parcă prin vene îmi curgea apă înghețată în loc de sânge și o senzație surdă mi se răspândea prin membre.

Am tras brusc aer în piept când tipul îmi întâlni privirea. Ochii lui erau ca o zi ploioasă, neclari, reci și întunecați, buclele blonde închis îi acopereau fața și un rânjete strâmb și caustic îi apărui pe buze. Încet, trase ușa în urma lui.

Nu îmi este frică.

Frica nu există.

Mantra nu mă ajută. În acest moment, frica mea era într-adevăr reală. Îmi era atât de familiară, ca un vechi cunoscut, fiind încă o dată convinsă că o pot controla.

Tipul se îndreptă spre mine cu pași calculați. Voiam să o iau la fugă, însă eram prizoniera propriului meu corp. Cu cât se apropia mai mult, cu atât îl puteam observa mai bine. Tatuajul de pe brațul lui era alcătuit din figuri geometrice care alcătuiau un model simetric. Umbra de pe degetul său avea forma unui fulger. O mică boltă îi decora nasul, prea bine proporționată ca să fi fost cauzată de o fractură, iar un hematom i se zărea pe gât.

Deși acest tip doar mă privea, creștea în mine impulsul să strig după ajutor. Însă chiar dacă aș fi vrut cu adevărat, nu aș fi putut scoate nici măcar un sunet.

Între timp, tipul blond era destul de aproape de mine. Dacă aș fi întins brațul, l-aș fi atins. Mă privi și el, însă de data aceasta avea o privire aspră. Nu îi plăceam?

– Nu m-ai văzut! șopti el amenințător.

Am dat din cap automat.

Cu un zâmbet mai larg, trecu pe lângă mine, îndreptându-se spre scări.

Am rămas pe loc nemișcată, până când pașii i se auziră din ce în ce mai încet. Am închis apoi ochii și am tras aer în piept pentru a mă liniști. Măinile îmi tremurau puternic, iar mușchii mi se relaxau încet. Nesigură pe picioare, am pornit spre baie, uitându-mă mereu în urmă. Tipul nu mă urmărea, așa că am reușit să mă furiez în baia comună.

Cinci minute mai târziu, mă aflam sub unul dintre noile dușuri din care curgea apă caldă. Nu simțeam efectul de relaxare pe care mi l-aș fi dorit, dar, între timp, sentimentul de panică dispăru, numai un ecou surd de disconfort încă mai rămăsese în mine și nu mă lăsa să-l uit pe acel bărbat. Cine era el de fapt? Și ce făcea în căminul de fete? Răspunsul era evident, iar semnul de pe gât era un indiciu clar. Eram probabil paranoică și instabilă psihic, dar cert nu eram proastă. Cu siguranță, nu toate fetele de optsprezece ani aveau aceeași relație tulbură cu parteneri de sex opus, așa cum aveam eu.

Știam că reacția mea era irațională și, presupun, și puțin smințită. Nu era corect ca toți bărbații să fie incluși în aceeași categorie și comparați cu *el*. După judecata mea, bibliotecarul, de exemplu, era pesemne un familist convins, care întrepreindea cu copiii lui diverse activități, un om pașnic. Dar acest ceva, ce îmi provoca frică, nu avea nicio legătură cu rațiunea. Era un instinct, o măsură de protecție ce mă presa de îndată ce o prezență masculină, fizic superioară mie, îmi apărea în față.

În lunile de dinainte de susținerea examenului de absolvire a liceului, am avut adesea întâlniri cu psihologul școlii. Am vrut să

descopăr ce semnificație avea frica asupra persoanei mele, ca să pot înțelege totul mai bine. Am încercat să analizăm problema, ceea ce ne reușise până la un punct. Dr. Pacat accentuase mereu faptul că m-ar putea ajuta cu adevărat doar dacă îi povesteam totul. Pentru asta, nu eram încă pregătită, și consecință faptul că întâlnirile noastre au început să devină din ce în ce mai rare, până când au încetat.

Am oprit apa și am lăsat să-mi curgă în mână o cantitate mare de șampon cu miros de mango, cumpărat din magazinul cu produse leftine. Făcea într-adevăr clăbuci, așa cum îmi doream și dacă ar fi existat acolo și un radio, ar fi fost dușul perfect.

Cu fața îndreptată către jetul de apă și cu ochii închiși, mi-am clătit spuma din păr, când deodată sună telefonul mobil. Nu era un cântec la modă sau ceva asemănător, ci doar un piuit. M-am înfășurat repede în prosopul pe care îl pregătisem deja și am ieșit de sub duș. M-am dus repede spre locul unde îmi lăsasem hainele și, cu degetele umede, am scos telefonul mobil din buzunarul pantalonilor.

– Alo?

– Domnișoara Derting? întrebă o voce de bărbat. Mă simțeam ușurată să știu că frica nu mă împiedica, acum cel puțin, să vorbesc la telefon cu bărbați.

– Sunt domnul Strasse de la bibliotecă. Ați aplicat pentru postul de ajutor în depozit. Am vrut să vă anunț că ați primit postul și că...

Cuprinsă de un val de ușurare, nu am înțeles ultimele lui cuvinte. M-am abținut să scot un țipăt și am țopăit emoționată.

Am un loc de muncă!

Am un loc de muncă!

Am un loc de muncă!

Un loc de muncă!

Un serviciu pentru care eram plătită. Poate că în curând îmi puteam permite și un pat adevărat.

– Veniți luni la bibliotecă după ultimul dumneavoastră curs și vă voi pune la curent cu alte informații. Aveți timp? întrebă politicos bibliotecarul.

– Bineînțeles! am adăugat cu entuziasm.